

JELMER
JEPSEN

Stunt vlogger Sam

en De
Vloek
van
Atlantis

MET ILLUSTRATIES
VAN WILBERT
VAN DER
STEEN

Stunt JELMER
JEPSEN
vlogger
Sam en De
Vloek
van
Atlantis

MET ILLUSTRATIES
VAN WILBERT
VAN DER
STEEN

Volg onze auteurs en boeken ook online.

lsamsterdam

Tekst © 2020 Jelmer Jepsen
en uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Illustraties © 2020 Wilbert van der Steen
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Stan Van Steendam
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 8416 1
NUR 283

www.jelmerjepsen.nl
www.wvds.net
www.lsamsterdam.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Sam en Nathalie renden het klaslokaal binnen. Iedereen zat al op zijn stoel.

De reden dat ze te laat waren was simpel. Sam had erop gestaan eerst nog een korte stunt op te nemen. Onder aan het trappenhuis had hij uit zijn tas een blinddoek gepakt, die hij stevig om zijn hoofd had geknoopt zodat hij niets meer zag. Daarna had hij zijn vlogcamera aangezet en was hij gaan lopen terwijl Nathalie hem richtingaanwijzingen had toegeschreeuwd. Wat voor haar erg ingewikkeld was, omdat zij de nieuwe school eigenlijk nog nooit goed vanbinnen had gezien. Ja, één keer alleen de grote hal, op een koude dag in februari, toen ze samen met haar vader een voorlichtingsavond had bezocht, maar dat was nu al meer dan zes maanden geleden.

De blinddoekstunt was compleet misgegaan. Maar dat

was niet erg, dat was juist goed. Want hoe meer er mis-
ging in een stuntvlog, hoe meer kijkers je trok, wist Sam.

Om te beginnen was Sam al meteen over de eerste
traptrede gestruikeld, terwijl Nathalie nog zo had ge-
roepen dat hij zijn voeten HÓÓG moest optillen! Met
een smakkerd was hij op de glimmende vloer terecht-
gekomen, waarna hij snel weer was opgestaan, terwijl
er tranen van het lachen onder zijn blinddoek vandaan
waren gestroomd. Toen hij na nog een paar bijna-valpar-
tijten eindelijk op de eerste verdieping was aangekomen
(ze moesten naar verdieping drie), had het Nathalie leuk
geleken een grap met Sam uit te halen.

‘Tien stappen naar voren,’ had ze naar hem geroepen.
‘En dan zoeken naar de deurklink. Als je die hebt ge-
vonden, ben je bij het lokaal.’

‘Maar we hebben pas één trap gehad,’ zei Sam ver-
baasd. ‘We moeten toch naar de derde verdieping?’

‘Lastminute-roosterwijziging,’ loog Nathalie. ‘Zag ik
net staan op een bord in de hal.’

‘Gelukkig,’ zei Sam. ‘Want ik moet er eigenlijk niet
aan denken nóg twee trappen op te lopen.’

‘Schiet nou maar op,’ zei Nathalie. ‘We zijn echt al
veel te laat.’

Snel kwam Sam weer in beweging.

Nathalie kon haar lach amper inhouden. ‘Ja, nog een

paar meter!’ riep ze. ‘Nog drie, nog twee, nog één... Ja, stop maar. En nu je hand naar voren steken, ja goed zo, iets verder nog, ja, bijna... Ja, beet!’

Sam voelde het koude ijzer van een deurklink tussen zijn vingers. Hij haalde diep adem en sprak zichzelf moed in. Het was namelijk best spannend, zo op deze manier je nieuwe klas in stappen, met allemaal kinderen die je nog nooit had gezien en met wie je de komende jaren van je leven opgescheept zou zitten.

‘Ga nou!’ riep Nathalie ongeduldig. ‘Je zult meteen de populairste van de klas zijn, echt. Doe het maar!’

En toen duwde Sam de klink omlaag en trok hij de deur open. Daarna zette hij een stap naar voren. ‘Hoi, allemaal!’ riep hij vrolijk terwijl hij naar de onzichtbare

groep mensen voor hem zwaaide. Ondertussen probeerde hij met zijn vlogcamera alles te filmen.

In het lokaal heerste een ijselijke stilte. Vijfentwintig paar ogen starden verbijsterd naar de geblinddoekte jongen met zijn camera.

Sam was namelijk niet zijn eigen lokaal binnengewandeld. Nathalie had hem naar een willekeurig ander lokaal gestuurd. En in dit geval was dat het lokaal van een hogere klas, waar allemaal jongens en meisjes in zaten die minstens drie koppen groter waren dan Sam.

‘Wat heeft dit te betekenen?!’ zei een zware stem.

Ah, dat moet mijn leraar zijn, dacht Sam. ‘Sorry dat ik te laat ben,’ zei hij opgewekt. ‘Maar zoals u misschien kunt zien, heb ik een blinddoek om en dan duurt het allemaal gewoon wat langer voord-’

‘Stil!’ riep de stem. De groep leerlingen grinnikte.

Op de gang achter hem deed Nathalie het bijna in haar broek van het lachen.

Misschien is dit eigenlijk helemaal niet zo’n goede grap, bedacht Sam toen, ook omdat hij niet wist wat hij nu precies moest doen en waar deze stunt naartoe ging.

‘Nou, jongeman,’ zei de zware stem. ‘Gaat dit gesodemieter nog lang duren?’

Toen had Sam er zelf ook genoeg van. Hij trok de blinddoek van zijn ogen.

Een klas vol leerlingen staarde hem aan. Sam slikte. Deze kinderen zagen er veel ouder uit dan hij. Geschrokken keek hij naar de leraar, toen naar zijn vlogcamera, en toen over zijn schouder, naar achter. Nathalie zag helemaal paars en gierde het uit.

Er vloog een prop naar Sams hoofd.

‘Goed, Menno. Jij mag je na je laatste lesuur melden bij de conciërge. Een uur nablijven,’ zei de leraar streng.

‘Doe effe normaal, ik –’

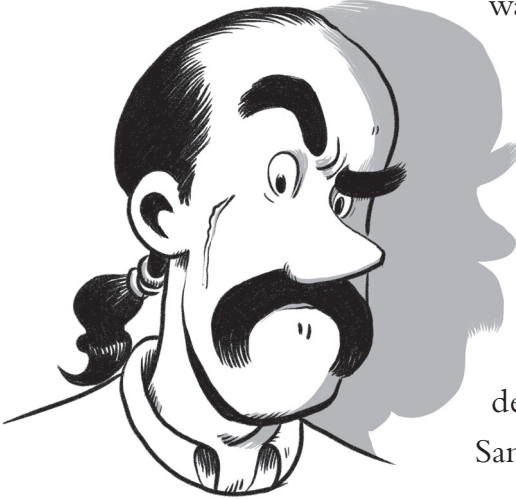
‘En morgen nog een keer.’

Menno wilde nog iets zeggen, maar slikte zijn woorden in. Ondertussen bekeek Sam de leraar. De man had een grote dikke, zwarte snor en zware wenkbrauwen. Zijn lange vette haar hing in een kleine staart in zijn nek, en op zijn wang had hij een groot litteken. Dit

was duidelijk niet mevrouw Zoetjes, de lerares Frans van wie hij eigenlijk het eerste uur les zou moeten hebben.

Boos keek de man Sam aan. ‘Naam?’

‘Sam!’ werd er vanuit de klas geroepen voordat Sam zelf iets kon zeggen. Met

een ruk had de leraar zijn hoofd weer naar de groep leerlingen gedraaid en even had Sam overwogen weg te stuiven, het lokaal uit, terug naar de fietsenstalling en dan zo snel mogelijk weer naar huis.

Langzaam draaide de leraar zijn hoofd terug naar Sam. ‘Goed, Sam. Ook jij mag vanmiddag een uur nablijven.’

‘Maar ik –’

‘Niets te maren. Ik voer hier het woord. En als ik mij niet vergis, ben jij niet zomaar Sam, maar noem jij jezelf Stuntvlogger Sam.’ De man keek naar de draaiende camera in Sams hand. Vlug probeerde Sam het ding te verstoppen achter zijn rug, maar hij was te laat. ‘Geef maar hier.’

‘Nee!’ zei Sam fel, en hij wist zelf ook niet waar hij deze brutaliteit vandaan haalde. In zijn ooghoek zag hij dat verschillende leerlingen hem aan het filmen waren met hun mobieltjes.

‘Zo, zo,’ bromde de man. ‘Dat is een grote mond voor iemand die hier nog minstens vijf jaar moet rondlopen.’

‘Sorry,’ zei Sam gauw. ‘Maar het is gewoon een erg duur apparaat. En ik ken u helemaal niet.’

‘O, maar daar zal snel verandering in komen, hoor. Nou, kom op. Hier met dat ding.’ De man trok de camera met een ruk uit Sams handen. ‘Na het laatste uur kun je hem weer van me terugkrijgen. En dat komt goed

uit, want we zien elkaar dan toch bij het mentoruur.’ De man stak zijn nog vrije hand uit naar Sam. ‘Ik ben meneer Van Pompestein.’ Ergens in Sams hoofd rinkelde een belletje. ‘Ik ben dit brugklasjaar je geschiedenisleraar. En tevens je mentor. En ik wil je nu verzoeken als de sodemieter dit lokaal te verlaten en naar het goede lokaal te rennen. De lessen zijn allang bezig.’